VIORICA - proza erotica

de Sergiu Somesan

din volumul « Sapte flori erotice», sub tipar la editura Vremea

email
sergiu_somesan @yahoo.com

„Mă suii pe telegraf
Să-mi scutur fusta de praf
Şefu' de post mă văzu
Când coborâi mă futu
A' dracului miliţian
Fute şi nu dă un ban
Fute şi nu dă nimic a' dracului miliţist
Că e membru în partidu' comunist."

Am citit prima dată poezia de mai sus la câţiva ani după '89, în revista *Caţavencu* a lui Mircea Dinescu. Am întâlnit-o apoi de mai multe ori, în diferite variante, dar niciodată versurile nu erau la fel. Cum în ultimul timp memoria îmi joacă feste, nici acum nu sunt foarte sigur care este varianta corectă, adică cea citită mai întâi în revistă. Dar, indiferent de variantă, întotdeauna când întâlneam poezia, în mintea mea scăpăra ceva, se aprindea un bec, un neuron îşi întindea în gol axonul asemenea unui imposibil pseudopod, se întorcea un comutator, dar niciodată complet, niciodată până la capăt, ca şi cum un mic zeu personal şi protector ar fi pus minţii mele un limitator: „Până aici se poate merge", îmi şoptea el cu un zâmbet complice, „mai încolo sunt tigri!".

Şi totuşi versurile mă obsedau şi în mintea mea era ca şi cum cohorte întregi din puştancele patriei s-ar urca pe stâlpi alunecoşi de telegraf să-şi scuture rochiile de praf, iar miliţiştii ar aştepta nerăbdători dedesubt mototolind furioşi carnetele de partid pentru a

precipita un final ce nu pare să mai vină. Ani de zile am purtat într-un colţişor ascuns al minţii mele fetişcane cu rochiile fâlfâind în vânt pe stâlpii de telegraf şi am fost sigur că niciodată nu voi afla de ce mă obsedează atâta versurile astea. De câte ori le citeam închideam fără să vreau ochii şi în spatele pleoapelor se relua piesa *Aşteptându-l pe Godot* cu miliţieni în rolurile principale, patrulând neliniştiţi într-un decor schematic ce îmi amintea de filmul *Dogville*. Păreau chiar deştepţi, iar Godot pentru prima dată vizibil, multiplicat în mii de trupuri de puştance bronzate şi bine făcute, care îşi scuturau obraznic fustele. Pe măsură ce înaintam în vârstă şi pricepeam mai multe, puştoaicele se împlineau şi ele şi-şi ridicau tot mai sus şi mai provocator fustele. Păream sortit să port în mine imaginile aţâţătoare ale fetelor asemenea picăturii de rouă osândite să reflecte întreg universul. Într-o vreme când imaginile erau deosebit de vii, îmi era frică doar de două lucruri: să nu ajung un obsedat sexual şi mai ales să ştiu ce se petrece în lumea dată mie în grijă în clipele când nu puteam fi atent la ea. Mi se întâmpla uneori în mijlocul unei discuţii să mă opresc, să-i fac semn interlocutorului să tacă, să închid apoi ochii şi să-mi acopăr urechile, murmurând şoptit câteva versuri din poezie: da, fetele erau tot acolo, nici una nu dădea semne că ar fi cedat, nici una nu părea gravidă. Cum erau total intangibile pentru mine, mă simţeam uneori asemenea unui bătrân eunuc pus să păzească un imens şi virtual harem. De multe ori, după asemenea momente, când deschideam ochii vedeam că interlocutorul meu se făcuse nevăzut şi mai târziu dacă ne reîntâlneam mă saluta grăbit sau trecea brusc pe celălalt trotuar fără să mă mai salute deloc. Felul ăsta de a mă comporta nu mi-a adus cine ştie ce foloase pe termen lung. Dar la dracu' cu ei: eu aveam grijile mele, şi nu puţine, ştiut fiind că nu poţi avea cine ştie ce încredere în fetişcane, iar în miliţieni nici atât.

*

Iluminarea a venit pe neaşteptate, semn că era ascunsă în mine aşteptând doar momentul să iasă la iveală. Eram în Gara de Nord, tocmai coborâsem din tren strângând la piept nepreţuitul meu manuscris. Era pe vremea când mai credeam că literatura română avea să fie nu numai incompletă, ci şi mutilată fără scrierile mele, aşa că era firească grija mea pentru manuscrise. Ocolind cu fente demne de fotbaliştii de mare clasă taximetriştii

din hol, am ieşit din gară şi am dat să cobor spre metrou. Era o toamnă târzie rece şi o ninsoare timpurie îşi trimitea fulgii pe sub copertinele gării, când am auzit o voce subţirică strigând:

– Covrigei, covrigei calzi avem ...

O femeie parcă fără vârstă, aşezată la intrarea în metrou, înfofolită în staturi suprapuse de haine, vindea covrigei calzi, aburinzi încă, dintr-o cutie de carton aşezată direct pe bordură.

În acelaşi timp nările mi-au fost asaltate de mirosul pur de grâu măcinat şi copt. Ca şi cum toate astea nu ar fi fost îndeajuns, în faţa mea o fetişcană îmbrăcată într-un fâş roz îşi implântă mâna în cutia cu covrigi. Avea vreo 20 de ani şi părul împletit într-o coadă de cal bălaie care îi flutura de colo-colo în faţa ochilor mei.

– Îi vreau pe ăştia toţi, ridică ea mâinile pline de covrigi – şi băiatul care era cu ea îşi înălţă exasperat mâinile spre cer.

– Eva astâmpără-te! spuse el cu o voce răguşită şi dintr-o dată fetişcanele plictisite să mai stea cocoţate pe stâlpi începură să alunece în jos.

„Nuuu!“ am vrut eu să strig, dar larma gării nu se mai auzea în jurul meu. Patruzeci de ani au fost duşi ca bătaia unei pleoape vinovate şi eu m-am pomenit în satul copilăriei mele, Ocniţa. Aşteptam să înceapă anul şcolar, intram deja în clasa a patra şi spre ruşinea mea nu îmi aminteam absolut deloc pe cine avusesem învăţător sau învăţătoare în primii trei ani de şcoală, ca şi cum un mare burete ar fi şters totul din memoria mea.

Părinţii mei se mutaseră mai demult în Teaca, un orăşel din apropiere, căutau de lucru sau poate o locuinţă mai mare şi urma să mă ia la ei cât de curând. Spre ruşinea mea, nu le simţeam foarte mult lipsa. Viaţa la ţară poate fi minunată dacă ai doi bunici care te lasă să faci tot ce vrei. Mai ales Moşu' ... Ar fi fost în stare să facă orice pentru mine şi toată viaţa nu am mai întâlnit pe cineva care să ţină atât, necondiţionat, la mine. Nu zic că asta a ajutat foarte mult caracterului meu dar atunci era minunat. Muncea pe câmp cât era ziua de lungă şi ori avea noroc, ori avea pricepere la astfel de treburi, dar în fiecare an mai cumpăra câte o bucăţică de pământ de la alţii mai puţini norocoşi, mai leneşi sau mai beţivi.

– Ţie o să-ţi las tot, îmi spunea el tainic în câte o toamnă, în seara când se întorcea acasă după ce mai cumpăra cate un lot. Că văd că fetele astea ale mele s-au domnit cu totul. Nu le mai place pământul, s-au făcut orăşence.

Fetele lui erau mama mea şi mătuşa Elvira, care amândouă, cum s-au făcut de măritat, s-au şi mutat la oraş, una în Teaca şi cealaltă la Bucureşti, nevrând să mai audă de pământ, parcă presimţind dincotro bate vântul.

- Mâine mergem să-l vedem, hotăra Moşu' pe urmă, după o îndelungată tăcere, timp în care socotea dând mărunt din buze numărul de iugăre pe care le avea.

Asta se întâmpla de obicei spre sfârşitul toamnei, când făcea rost de bani din grânele pe care le vindea din ce îi mai rămânea după ce preda cotele. Era ceaţă şi burniţă, când el îşi lua puşca şi nepotul şi mergea asemenea unui mare grof să-şi viziteze cele câteva iugăre de pământ de parcă ar fi fost cine ştie ce mare moşie. De câte ori fusesem cu el nu împuşcase niciodată nimic: puşca era un simplu decor, nu avea el suflet de vânător. Ba mint, de câteva ori trăsese spre nişte pomi, scuturându-le frunzele şi alungându-le ciorile. În închipuirea mea, pe care el punea cu îndemânare paie pe foc, tocmai alungasem de pe pământurile noastre o haită de lupi fioroasă. Noroc că Buna îl cunoştea prea bine, pentru că altfel, seara auzindu-ne păţaniile închipuite, sigur nu ne-ar mai fi lăsat să mergem pe dealuri altădată, cu sau fără puşcă.

La biserică se lăsa dus greu şi numai când nu mai avea încotro de gura Bunei şi a popii, care ne era vecin. Prefera să stea duminicile acasă şi să-mi citească din *Alexandria*, până ajunsesem ca pe la cinci ani să o ştiu pe de rost, astfel că ea a fost apoi şi prima mea carte pe care am citit-o. Era într-un fel Biblia lui şi întâmplările minunate prin care trecea Alexandru în bătăliile cu Darie şi cu Por împărat şi cu arătările ciudate întâlnite dincolo de împărăţiile lor ar fi trebuit să mă pregătească într-un fel pentru ceea ce a urmat. Pentru că, uneori, în câte o seară minunată pe care îmi venea să o înscriu cu litere roşii în calendarul bisericesc pe care Buna îl ţinea agăţat pe peretele odăii de oaspeţi, lăsa la o parte poveştile obişnuite pe care mi le spunea de obicei şi ne povestea despre primul război mondial, când fusese el husar în armata austro-ungară. Din câte ne spunea el, unul, numai unul dacă ar mai fi fost ca el, Împăratul Franz Josef niciodată nu ar fi pierdut războiul şi Imperiul şi lumea ar fi arătat cu totul altfel astăzi. Întotdeauna când spunea asta dădea peste cap păhărelul cu palincă fiartă de el însuşi de două ori,

rămânând apoi cu ochii aţintiţi în zare ca şi cum ar fi văzut acolo viitorul luminos al Imperiului fărâmiţat.

– Ehe! Dacă Împăratul m-ar fi ascultat pe mine ar fi avut încă Imperiul ... Şi pe urmă aş fi ştiut eu ce să-i cer ...

Asta nu trebuia să mai spună pentru că era o mare durere de-a lui pe care o ştiam toţi: să treacă ghezăşul prin sat.

- Da, făcea Buna, sătulă de o jumătate de veac de aceleaşi poveşti, şi să-i facă gara la tine în şură şi pe tine şef de gară – şi după vorbele astea ne alunga la culcare stingându-ne lampa.

Câteodată se contra cu părintele Iftode, care ne era vecin şi venea aproape zilnic pe la noi să-i guste din palincă. Preotul îi reproşa că, dacă ar mai fi fost imperiul aşa cum i-ar fi plăcut lui, noi am fi fost încă sub unguri.

– Mai bine sub Ungur decât sub Muscal, făcea Moşu'. O să trăim şi o să vedem ...

Au trecut mulţi ani de la trecerea lui în nefiinţă până să îmi dau seama cu totul întâmplător că, născut fiind în 1904, nu ar fi avut cum să fie husar într-un război care se terminase când el avea doar 14 ani. Uneori stau şi mă întreb cum ar fi reacţionat dacă i-aş fi spus asta şi l-aş fi dovedit cu minciuna. Ar fi găsit el oarece cale de scăpare, sunt sigur de asta, pentru că întotdeauna născocea ceva minunat ca să iasă din orice încurcătură. Ar fi spus că fusese un copil–minune sau poate chiar l-ar fi citat pe Antoine de Saint Exupéry – deşi nu l-a citit niciodată (dar, după cum am spus, de la el mă aşteptam la orice) –, care a spus că „Cine vrea să spună ceva interesant trebuie să mintă puţin", nu-i aşa?

Mereu m-am întrebat de-a lungul vieţii cum este posibil să îmi amintesc atât de bine aceste întâmplări şi mai ales cum este posibil să le asociez cu lecturi pe care în mod sigur abia mai târziu le-am putut face. Ca şi cum întâmplările trecutului şi-ar modifica în permanenţă structura în funcţie de ceea ce citesc, asemenea programelor de calculator din care mereu suntem îndemnaţi să downloadăm ultima versiune. Eu aveam astfel mereu la îndemână într-adevăr ultima versiune din memoriile mele. A trebuit să treacă aproape o jumătate de veac până să citesc în *Fluviul Alfeu* a lui Roger Caillois, în capitolul despre amprentele fertile ale copilăriei, despre modul în care amintiri simple i se încărcau de semnificaţii *a posteriori* pe măsură ce îşi completa lecturile. Abia pe urmă m-am liniştit

că nu sunt singurul care trece printr-o astfel de experienţă în care amintiri aproape uitate capătă dintr-o dată o putere aproape germinativă şi când amintirile astfel asimilate şi vag îmbunătăţite sunt mai puternice decât realitatea. La începuturi poate că aşa au luat naştere şi miturile, poate aşa a ajuns Borges la tema obsedantă asupra Cărţii şi a universului creat prin carte, şi a arhetipului Textului generator de alte texte.

Oricum pentru mine îmbunătăţirile aduse permanent adevărului de bunicul meu au fost mai reale decât orice altceva şi mâhnirea mea a fost cu atât mai mare când l-am văzut într-o toamnă târzie umblând zile întregi posac şi tăcut, el, care avea tot timpul ceva de povestit, o snoavă de spus şi un lucru minunat de pus la cale. Scria necurmat ceva pe câte o foaie mototolită de caiet, căuta în *Alexandria*, ba o dată a deschis şi Biblia – el, care nu o citea niciodată –, căutând cu încăpăţânare un sfat, o cale, pentru o treabă încurcată pe care nu se simţea în stare să o descâlcească singur. Într-o noapte l-am simţit sculându-se din pat, unde se foise ceasuri întregi, aprinzând lampa, dând feştila mai mică, umblând încet să nu mă trezească şi scriind iar şi iar pe o foaie curată ruptă dintr-un caiet de-al meu de şcoală. Spre dimineaţă a luat foaia de hârtie şi a plecat cu ea în mână ţinând-o departe de el, ca şi cum ar fi fost un fruct otrăvit. A venit numai pe la amiază, cătrănit cum nu îl văzusem niciodată. Am dat să-i sar în braţe, dar m-a împins deoparte:

– Lasă-mă în pace, mă copile. Tocmai ce te-am lăsat fără nici o fărmă de avere ...

Se înscrisese în colectivă.

Buna, care întotdeauna îl bodogănea dacă îl vedea cumva în vreo împrejurare ziua în amiaza mare bând vreun pahar s-a dus şi a adus fără nici un alt îndemn sticla de palincă din cămară. Ca niciodată, după ce i-a pus Moşului un pahar şi-a pus şi ei un pahar, ea, care nu bea niciodată, ba chiar mi-a pus şi mie un strop îndoit cu apă:

– Apoi, averea asta tu ai făcut-o cu mânurile astea două, mă bărbate, a spus ea şi l-a apucat de mâini într-un gest pe care nu l-am mai văzut apoi niciodată la ea, care era atât de reţinută. Sănătoşi să fim şi dacă ne-o ajuta Dumnezeu om face-o iar la loc aşa cum a fost.

Moşu' a ridicat din umeri a neputinţă, strângând din ochi ca şi cum i-ar fi dat lacrimile.

– Bun ar fi acum Ducipal, şi armele lui Calistenus, a spus într-un târziu şi a plecat să se culce, lăsând în seara aia toată gospodăria pe mâna Bunei.

Buna a dat de mâncare la orătănii, a muls vacile, le-a pus fân, a fiert mâncare la porci, care ne asurzeau cu guiţatul lor, şi spre seară, când toată ograda s-a liniştit ne-am culcat tăcuţi ca niciodată. Am zis doar *Tatăl nostru* şi nimeni nu mi-a mai spus de atunci nici o poveste. În noaptea aia am visat că bunicul meu călare pe roşul Ducipal al lui Alexandru ieşise pe uliţa mare cu sabia lui Calistenus în mână şi fugărea comunişti pe podul de lemn din faţa bisericii. Cei mai mulţi dintre ei reuşiseră să intre în biserică, iar bunicul meu, credincios au ba, nu intrase după ei. În schimb îl prinsese pe şeful lor, unul tuns scurt, îmbrăcat într-o pufoaică veche, şi-l călcase cu Ducipal în picioare sau poate chiar îl străpunsese cu cornul lui de un cot de lung. Rănit, acesta căzuse în genunchi şi se ruga de iertare în văzul tuturor chiar pe pod:

– „Eu sunt Darie-împăratul, acela ce eram mărit de toată lumea şi de toate limbile de oameni! Eu sunt Darie, cela ce se potrivea lui Dumnezeu din cer, iar astăzi zac în pulbere, în picioare cailor. Eu sunt soarele perşilor, iar astăzi sunt junghiat de perşii mei. Eu sunt Darie, împăratul a toată lumea, iar astăzi nu mi-e îngăduit nici la moşia mea să mor! Ci nu mă lăsa, Alexandre, în pulbere, că nu eşti nemilostiv!“

Îl luă Moşu' meu de jos şi-l şterse cu marama cea de aur, dar muri Darie acolo, pe pod, în urma multelor răni căpătate. Şi în vis eu citeam din *Alexandria* la căpătâiul lui în loc de prohod: „Şi muri Darie-împărat, şi se sfârşi. Şi a împărăţit Darie şaizeci de ani, şi fu ca şi când nu ar mai fi fost“.

A doua zi, când le-am povestit la ai mei visul, Buna şi-a făcut câteva cruci mărunte, semn că iar i se părea că citeam prea mult din *Alexandria*, dar nu ne-a zis nimic. Moşu' în schimb parcă s-a întristat:

– Apoi, mă copile, dacă o fi adevărat ce se arată în vise ăsta-i semn că Muscalu' o să domnească şaizeci de ani în lume şi abia după aia o să-i piară numele ca şi când nu ar fi fost.

*

Ştiu că nu-i momentul aici, dar trebuie să fac o paranteză cu pieritul muscalilor şi al semnelor lor de pe pământurile noastre. În '89, de Crăciun, ca de fiecare dată la sfârşit de an, am fost în Ocniţa. Moşu' şi Buna erau numai ca două umbre din ceea ce fuseseră, dar încă mai erau în putere, ţineau pe lângă casă câteva orătănii, o vacă şi un porc pe care să-l taie de sărbători. Televizor nu aveau, aşa că eu mă duceam peste drum la băiatul popii Iftode să văd ce se mai întâmpla în ţară. La o zi după împuşcarea lui Ceauşescu, dis-de-dimineaţă, când noi eram încă la masă, în bătătură au venit vreo zece oameni cu hârtii şi înscrisuri în mână:

– Bade Petre, noi merem să dezgropăm semnele de hotar. Avem o sanie, şi dacă vrei să vii cu noi ...

Moşu' s-a ridicat tremurând, dintr-o dată alb la faţă, dar bucuros, şi şi-a făcut o cruce mare.

– S-o plinit ăia şaizeci de ani ai lui Darius, ficiorule, mi-a zis el.

Ficiorul eram eu ... Apoi întorcându-se spre oameni le-a spus:

– Îs prea bătrân să mai bat coclaurile. O veni nepotul aista cu voi, că lui vreau să-i las tot. Să-i arătaţi lui locurile ...

– Ştim, bade Petre. Aşa o să facem ...

Şi vreo trei zile m-au preumblat peste tot, am băut ţuică fiartă cu ei şi am dezgropat pietrele de hotar dintre locuri, acoperite cu câte un pumn de ţărână în vremea colectivizării. După noi se ţinea un om scurt şi gros, exact ca ciocoii de pe vremuri din romanele proletcultiste, ca într-o ironică răsturnare a istoriei. Era preşedintele CAP-ului, Gusti Beşii, unul dintre rufoşii de altădată ai satului, care se ruga de „chiaburii" printre care eram şi eu:

– Mă oameni buni, nu faceţi bine ce faceţi, că nu se ştie încă ce şi cum ... Şi locurile sunt semănate, nu le puteţi lua aşa.

Oamenii îşi vedeau de treabă, săpând îndârjiţi după borne în pământul îngheţat şi acoperit de un strat subţire de omăt, fără să îl bage în seamă, ca şi când nu ar fi fost. După o vreme, sătul de rugăminţile lui, cel mai în vârstă dintre noi i-a spus:

– Băi, ăsta a Beşii ... Se ştie, şi încă se ştie foarte bine ce şi mai ales cum. Şi dacă vrei să ştii şi tu du-te la primărie să vezi. Vezi să nu păţeşti la fel ... Şi să ştii că

atunci când ne-au luat comuniştii tăi pământurile tot semănate ni le-au luat. Şi acu du-te şi poartă-ţi băşinile prin altă parte.

La primărie portretul lui Ceauşescu era atârnat cu capul în jos de la balcon, ideea singurului ungur din sat: „Lăsaţi-l aşa, cu capul în jos, să-i vină sângele în cap şi să-l doară!“. Ideea a plăcut tuturor şi după câteva zile a început să fie murdărit cu spurcăciune de câine pe la gură, ca şi cum această umilire în efigie ar fi compensat ceva din faptul că nu şi-au putut face ei singuri dreptate.

Gusti Beşii a plecat cu coada între picioare, dar se ţinea după noi la depărtare ca şi cum şi-ar fi notat în gând, sau poate chiar pe vreo hârtie, câţi eram şi ce făceam. Poate că s-ar fi ţinut încă mult şi bine dacă într-o zi unul dintre cei de lângă mine, supărat că nu găsea nici în ruptul capului o piatră, nu ar fi tras o încărcătură de alice spre el dintr-o puşcă confecţionată artizanal făcându-l să se îndepărteze în fugă.

– L-ai ratat, comentă sec unul dintre cei care mânuiau icnind târnăcopul. Şi uite aşa comuna noastră n-o să aibă nici un martir ...

Moşu' a murit anul următor spre sfârşitul iernii. A murit ţinându-mă de mână. A murit fericit cum aş vrea să pot muri şi eu când mi-o veni vremea. Spre amiază Buna m-a chemat din curte, unde dădeam ultima zăpada a iernii, căzută peste noapte, ca să fac loc până la grajd.

Moşu' sufla greu şi m-a privit drept în ochi când am intrat. În spatele meu Buna s-a strecurat cu o lumânare şi cu o cutie de chibrituri, ţinându-le ferit la spate.

A întins mâna şi m-a prins de braţ cum nu o mai făcuse de când eram copil. M-a strâns încet şi i-a spus Bunei:

– Aprinde-o, femeie, şi nu o mai ascunde atâta. A venit vremea ...

În timp ce bunica mea aprindea cu mâini tremurânde lumânarea, Moşu' îmi spuse cu o bucurie mare întipărită pe chipul slăbit:

– Pământul ... ţi-am spus io că ţi-l las ţie. Pământul, să ai grijă de el ..., a mai spus el horcăind încet şi s-a stins uşor ca un pui de vrabie căzut din cuib.

Pământul l-am vândut cinci ani mai târziu aproape pe nimic, după ce s-a stins şi Buna. Am făcut bine. Peste încă cinci ani nu l-ar mai fi luat nimeni. Cu banii de pe el am scos prima mea carte.

*

Să mă întorc în ’62. Întâmplările de până atunci ar fi trebuit să mă convingă o dată pentru totdeauna că poveştile sunt poveşti şi lumea reală, lume reală şi că nu pot fi amestecate. Şi că ce se întâmplă în lumea poveştilor, oricât de frumos ar fi spus, prea puţin poate schimba ceva aici, în lumea noastră.

Într-o bună dimineaţă, pe când stăteam la masă, am auzit-o pe Buna spunându-i singurele cuvinte auzite din gura ei cu privire la politică. Se vorbea de răutăţile pe care le făceau comuniştii pe acolo unde lumea nu voia să se înscrie în colective. Vorbele mergeau prin sate, dar nimeni nu putea face nimic, că îndată ajungea la Canal.

– Apoi, mă bărbate, nu ştiu ce vom face, că ăştia văd că l-au dat pe Ducipal al tău jos din pod.

Moşu’ prinse a râde tăcut, aşa cum râdea el:

– Taci, tu, femeie că n-o fi chiar aşa. Ce-ai auzit tu e cu milităria, nu cu Ducipal.

Auzise şi ea ceva de undeva de milităria dată jos din pod ...

Zile întregi Moşu’ păru mai mohorât ca de obicei şi rar îi mai putea intra cineva în voie, dar mai pe urmă i-a mai trecut, mai ales că până la urmă ce a făcut el s-a dovedit a fi o mişcare înţeleaptă şi a putut să-şi mai păstreze câte ceva pe lângă casă; şi cel mai mult l-a bucurat că a putut să-şi ţină mai departe puşca. E drept că îl durea sufletul când vedea că flenduroşii şi puturoşii satului au ajuns să-i mâne lui frumuseţea de cai de colo-colo fără să le dea nici măcar apă când le era sete. Uneori ieşea în drum când îi auzea trecând, îi oprea şi le căra cu găleata apă să bea pe fugă acolo, în drum, că noii lor stăpâni mereu erau pe fugă, mereu nu aveau vreme de nimic. Aşa, măcar casa şi acareturile de pe lângă ea şi le-a putut păstra. Îi mai trimiteau uneori în gazdă oameni veniţi de la raion, care stăteau câte o lună, rareori mai mult, şi care plecau dimineaţa şi veneau seara rupţi de foame şi de somn. Mâncau pe sponci şi nu ne deranjau cu nimic, că dormeau în odaia din spate, ţinută pentru musafiri. Unii lăsau când plecau câte 50 sau chiar o sută de lei – cei care stăteau mai mult –, care erau o grămadă de bani atunci. Uneori îmi dădeau şi mie 50 de bani, pe care îi transformam de îndată în bomboane pe care le împărţeam cu prietenii. De la unul dintre ei mi-a rămas cartea *Reportaj din secolul al XXI-lea*, viu colorată şi în care se explica cum Rusia Sovietică va conduce în secolul viitor lumea

datorită realizărilor de excepţie ale savanţilor sovietici. Abia mai târziu mi-am dat seama că Rusia a fost cât pe ce să mă câştige de partea ei cu cartea asta şi cu pozele ei. Totuşi, şi aici se vede cât de puţin aveam încredere în mine faţă de bunicul meu, niciodată nu am crezut nici măcar în cel mai ascuns colţişor al minţii mele că, dacă eu aş fi trecut cu arme şi bagaje de partea ruşilor, Uniunea Sovietică ar stăpâni acum peste toată lumea. Norocul meu a fost că Moşu' mi-a explicat după o vreme că Muscalu' pe care îl ura el atât de mult erau totuna cu omul nou sovietic pe care eu îl admiram. Şmecheria asta a omului sovietic să se ascundă sub alt nume numai să-mi câştige mie încrederea mi s-a părut o mişcare tare isteaţă. Dintre cunoscuţii mei numai pe Nelu Valerii îl mai credeam atât de dibaci, dar uite că omul sovietic îl întrecuse de data asta.

Tot din vremea asta când Moşu' umbla de colo-colo cătrănit fără să-i mai poată intra nimeni în voie ţin şi primele mele încercări literare. Spre ruşinea mea târzie, trebuie să mărturisesc că era o literatură profund angajată şi avea un scop foarte precis: să-l facă pe Moşul meu să redevină acelaşi om plin de viaţă pe care îl iubeam atât de mult. Am început în taină să scriu o carte, *Petriada*, după Petre, cum îl chema pe bunicul meu. Aveam faţă de autorul *Alexandriei* avantajele tehnicii şi ale lecturilor bogate din cărţile apărute la Editura Cartea Rusă şi ale exemplului lui Oleg Kuzneţov, partizan viteaz care, cu mâinile goale, eventual cu numai câteva grenade, şi acelea capturate de la hitlerişti, distrugea divizii întregi una după alta, fără nici un pic de bun-simţ. Încurajat de acest exemplu şi gândindu-mă la supărarea bunicului meu, am lăsat şi eu orice bun-simţ la o parte şi am făcut din Moşu' meu eroul unui roman cum nu era altul. Rădaşte uriaşe se întâlneau pe aceeaşi pagină cu urşi, elefanţi, balene şi alte animale exotice care nu aveau alt merit în ochii mei decât că nu le văzusem niciodată şi îmi plăcea cum sună denumirile lor. Cu un ochi în *Alexandria*, cu celălalt în caietul dictando, scriam pagină după pagină, dublând sau înzecind, după caz, cantităţile, calităţile şi chiar paginile. Dacă oastea lui Alexandru avea zece mii de călăreţi, a lui Petru avea, de bună seamă, 20 de mii. Dacă Ducipal al lui Alexandru avea un corn în frunte, calul lui Petru avea două, fără să mă gândesc nici un moment că de la sublim la ridicol nu e decât un singur corn şi că aşa cum l-am ticluit eu aducea aşa mai degrabă a vacă blajină decât a cal fioros. Am rezolvat asta la ediţia a doua a *Petriadei*, pe care am scos-o mult îmbunătăţită după numai o lună, când mi-am dat seama că numai o picătură de cerneală de consumam în plus puteam da lumii

născocite de mine mult mai mult farmec. E adevărat că armăsarul lui Petru avea tot două coarne, numai că de data asta le-am făcut din aur – ba, pentru că tot aveam un stoc nelimitat, îi pusesem şi o mulţime de colţi de argint, făcându-l acum să semene mai degrabă a mistreţ. Petru se bătea într-o veselie cu turci, muscali, nemţi şi americani la grămadă, naţii de care Alexandru nici măcar nu bănuise la vremea lui că ar exista. Numai cu Alexandru nu l-am pus să dea vreo bătălie, aflându-mă pentru prima dată în viaţa mea într-o mare dilemă: să-l pun sau să nu-l pun pe Petru să dea o bătălie cu Alexandru, idolul lui? Şi cum să fac să se sfârşească bătălia asta în aşa fel, încât să fie toată lumea mulţumită? Până la urmă am renunţat şi i-am pus faţă în faţă într-un fel de întâlnire de la Yalta (despre care nu ştiam nimic atunci şi aveam să aud abia mulţi ani mai târziu), unde şi-au împărţit lumea în bună pace la o masă la care s-au tăiat zece mii de boi graşi, făcându-l pe bunicul meu, cel atât de cumpătat, să se cutremure, dar şi să se simtă măgulit în faţa acestei nemaipomenite risipe, mai ales că tocmai interziseseră comuniştii tăiatul până şi al viţeilor. Alexandru a rămas cu ce cucerise până atunci, iar bunicul meu Petru, cu ţările ce au apărut pe urmă în lume şi de care Alexandru nu avea cum să ştie: nemţii, muscalii, americanii şi toţi cei de care mai auzisem eu pe ici, pe colo, prin ziare şi pe la radio.

Cu oarece teamă i-am citit prima dată bunicului meu: aveam senzaţia că aş fi rescris Biblia înlocuind numele Domnului cu un nume profan, citindu-i-o apoi unui preot habotnic. Din fericire, nu s-a întâmplat aşa, şi Moşu' s-a înveselit de *Petriada* mea mai mult decât m-am aşteptat, uitând o vreme de pământurile pierdute, ba mai mult, l-a chemat şi pe părintele Iftode într-o duminică după-amiază să-i citesc şi lui ce am scris. Părintele, bătrân cu barba şi pletele albite de ani, a ascultat cu băgare de seamă ce am citit eu, apoi a privit când spre mine când spre Moşu'. Îmi era frică de el, în ciuda faptului că ne era vecin şi nu trecea zi să nu vină pe la noi, iar cu nepotul lui mă jucam în vacanţe de dimineaţa până seara. Şi frica, nu numai a mea, ci şi a celorlalţi copii din sat, venea de la aceea că nu exista babă în jurul nostru de care să ne împiedicăm cât de cât şi care să nu ne ameninţe la cea mai mică trăsnaie că ne spune la popa să ne taie puţa. Dacă ar fi fost după ele, cred că nici un copil din sat nu ar mai fi avut puţă, mă şi mir tot a posteriori că bieţii tineri rezultaţi din ei nu s-au îmbolnăvit de sindromul castrării descris de Freud. Noroc că părintele Iftode nu se punea la mintea lor.

A tuşit şi a hârâit din gât după lectura mea un timp îndelungat, ca atunci când avea ceva greu de spus, apoi s-a întors spre Moşu':

– Îţi mai aduci aminte când m-aţi chemat acu' vreo zece ani la tăierea moţului. Mă-sa, adică păcătoasa de fiică-ta, care nu da cu lunile pe la biserică (a tăcut un timp cântărind dacă să mai adauge că nici Moşu' nu prea se omora după predicile lui, apoi, hotărând că merge Buna cu mine destul pentru toţi trei, a continuat), a tocmit lucrurile atunci ca să iasă în aşa fel cum a vrut ea.

Eu eram numai urechi, Moşu' la fel, aşa că părintele a continuat:

– A aşezat în blidul cu lucruri din care să aleagă prichindelul ăsta numai fleacuri. Bani vechi, câteva cuie ruginite şi o cheie, care abia se vedeau din culorile mohorâte ale blidului.

A făcut o pauză de efect, aşa cum făcea şi în timpul slujbei duminicale, deformaţie profesională, aş adăuga eu acum, dar atunci curiozitatea dădea pe dinafară din mine, nu altceva. Când a crezut el că a tăcut destul, s-a scotocit în buzunarul anteriului şi a scos un stilou cum nu mai văzusem niciodată: auriu şi strălucind ca focul în lumina soarelui. În capătul capacului avea o piatră mare şi verde care îşi trimitea scânteile în jur.

– L-am primit înainte de război de la Ion a lui Bulboacă când s-a întors din America să se cunune aici. Mi l-a dat chiar înainte de a pleca şi mi-a spus că are peniţa de aur. Parker îi zice. Nu l-am arătat la prea multă lume, mi-era frică să nu-l vrea şi pe ăsta comuniştii, dar mumă-sa ştia de el. Mi la cerut numai o ţâră şi nu am ştiut la ce îi trebuie până nu l-am văzut strălucind ca focul în blidul de care vă ziceam. Aşa că ce putea să aleagă şi copilaşul aista? Stiloul l-a luat negreşit.

A ascuns iar stiloul în buzunar ca să nu ne mai zăpăcească cu scânteile lui verzi lui şi a continuat:

– Am luat-o deoparte şi i-am spus: „Femeie, cu greu păcat te-ai încărcat! Ai amăgit ursita cu lucru de împrumut şi sufletul lui se va umple de har străin lui“. „Iau păcatul ăsta pe sufletul meu, părinte“, a spus ea. „Dar nu vreau să ajungă să lucreze pământul ca tot neamul nostru. Vreau să fie domn la oraş şi să trăiască cu scrisul, nu cu sapa!“

Nu pricepeam eu prea multe din ce zicea popa; înţelegeam doar că maică-mea făcuse ceva să mă salte din locul ursit mie de soartă. Scriitor ... Am luat în mâini caietul

cu *Petriada* mea şi l-am strâns fără să vreau la piept. Mai târziu, gândindu-mă eu bine, mi-am închipuit că maică-mea a vrut să mă fac învăţător, secretar de sfat sau perceptor, şi nicidecum scriitor. Lucrător cu stiloul adică, nu cu sapa, că ei tare nu îi plăcea. Dar, cum asta îmi intrase mie în cap, scriitor trebuia să ajung, de bună seamă ...

– Apoi, cartea asta despre Petre trebuie sărbătorită, a zis Moşu' şi, cum preotul nu a avut nimic împotrivă, s-a dus în beci după o sticlă.

Moşu' a pus în pahare, au dat noroc şi când să bea părintele s-a oprit:

– Înainte să bem trebuie să mai spun ceva.

A învârtit un timp paharul în mână, apoi văzând că amândoi îl privim ţintă a pus paharul pe masă şi a continuat:

– Am păcătuit şi eu atunci, în ziua aia. Păcat greu, de care numai mărturisindu-l şi spovedindu-mă m-am uşurat şi m-am simţit curat.

S-a oprit iar şi a băgat mâna în largul buzunar al anteriului, de unde a scos o Biblie veche cu coperta din piele roasă pe la colţuri de atâta întrebuinţare.

– Am căzut în păcatul amăgirii în ziua aia şi greu canon i-am dat mamei tale pentru că m-a împins la asta, nu ştiu dacă l-a ispăşit ori nu, că văd că a dat bir cu fugiţii la oraş să-şi piardă urma. Mi-a cerut Biblia mea şi, fără să întrebe pe nimeni, aşa cum s-a priceput, ori poate învăţată de careva străin de duhul bisericii adevărate, a deschis pravila cu gând vrăjitoresc. A spus un Tatăl nostru, fără să ştie că Tatăl nostru ceresc nu ajută farmazonii şi fermecătorii, şi a deschis pravila din cartea Sfântă. Ba a mai avut neobrăzarea să vină apoi la mine să-i tălmăcesc înţelesurile.

A deschis Biblia şi mi-a dat să citesc:

– Uite, citeşte aici, unde i s-a deschis atunci Cartea Sfântă. Grea pedeapsă a aruncat maică-ta asupra ta în neştiinţa ei. Pentru deschiderea pravilei se foloseşte Psaltirea cu Psalmii lui David, nu Cartea Sfântă în întregul ei. Pentru că Biblia s-a deschis atunci pentru tine la Apocalipsa după Ioan. N-am vrut să-i tălmăcesc înţelesul, dar e limpede pentru oricine. Citeşte ...

Şi sub ochii celor doi am citi cu glas tremurat acolo unde îmi arăta degetul noduros al preotului:

– Şi am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbiţe, care zicea: „Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte şi trimite-o celor şapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia şi Laodicea".

Am rămas tăcut, fără să înţeleg. Bătrânul preot a văzut asta, aşa că mi-a luat cartea din mână şi mi-a spus:

– Ascunse sunt căile Domnului, fătul meu. Vei mai creşte şi poate vei înţelege. Până atunci, oarecum te mai gândeşte să mai scrii şi să înveţi altfel de vorbe, mai plăcute Domnului.

– Hai să bem, l-a întrerupt Moşu', că ştiu eu unde baţi, dar eu nu-mi fac nepotul popă chiar dacă nu mai avem acum pământ.

În dosul vorbelor schimbate de ei se ascundea o mare durere a părintelui Iftode: singurul lui băiat nu voise să urmeze calea preoţiei şi era acum directorul şcolii din sat. Iar singurul lui nepot, coleg de clasă cu mine, nici atât.

Au băut, iar eu mi-am adus aminte de cuvintele părintelui Iftode târziu, când am crezut că poate mi s-au luminat o parte din înţelesurile cuvintelor citite în copilărie.

*

În toamna anului 1963, secretarul comunei a venit la bunicii mei şi ne-a spus că în anul ăla va trebui să ţinem în gazdă o învăţătoare. Chiria, care nu mai ştiu cât era, nu prea mare, oricum, din câte ziceau bunicii mei, urma să o plătească şcoala.

Probabil că la fel de mult aş fi ţinut-o minte şi pe învăţătoarea din clasa a patra ca şi pe celelalte, dacă nu ar fi arătat cu totul altfel decât celelalte învăţătoare şi profesoare din şcoală. Avea vreo 20 de ani şi o chema Eva. Purta părul strâns la spate, împletit într-un fel despre care abia peste mulţi ani am aflat că se numeşte coadă de cal, dar mi se părea că era asemenea panaşului hopliţilor lui Alexandru. Când bătea soarele în părul ei – şi părea că bate aproape tot timpul, de parcă oriunde se aşeza găsea o rază de soare –, licurici de lumină aurie i se roteau printre plete, desprinzându-se în cele din urmă şi poposind în ochii mei. Iar ochii, într-un târziu, când mi-am făcut curaj să-i privesc, am văzut că erau mari, albaştri şi cu gene atât de dese, cum nu am mai văzut apoi la nimeni

decât poate la unele păpuşi. Pe atunci nu ştiam decât că era altfel decât toate fetele pe care le văzusem eu până atunci. În lumea mohorâtă a satului ea era o pată vie de culoare şi toate privirile din jur o urmăreau curioase. Pentru că tot ce făcea ea era altfel decât la restul lumii. Până şi mersul ei prin uliţele înglodate ale satului avea ceva aparte, avea un pas săltat ca şi cum acu'-acu' se pregătea să-şi ia zborul dintre noi. Şcoala nouă şi bine dotată, recent terminată, a făcut ca în anul ăla să vină o mulţime de profesori noi. Cei mai mulţi stăteau în gazdă pe la oamenii din sat. Norocul meu a fost că la noi s-a întâmplat să vină Eva.

Moşu', prea puţin sensibil la farmecele ei, a pus-o la punct de cum a intrat pe poartă:

– Tu, fată! Dacă băiatul aista – de mine era vorba, care ascultam discuţia ţinându-l pe moşul de surtucul vânătoresc din piele cu care îi plăcea lui să umble îmbrăcat când era pe acasă – vine acasă cu altă notă decât zece, apoi, fă bine şi du-te şi tu să îţi cauţi altă gazdă.

Alta poate s-ar fi supărat, dar ea m-a luat în braţe şi m-a strâns drăgăstos:

– Uite la el ce frumuşel şi deştept este! Cum o să ia mai puţin de zece?

Era prima dată când o tânără mă strângea atât de tare. Nu ştiam nimic despre anatomia feminină, sau mai bine zis tot ce aflasem eu până atunci, mai mult fără voia mea, îmi zburase cu totul din cap, dar urechile mele dintr-o dată ciulite au simţit ceva, un fel de moliciune rotundă care mă furnica în mod ciudat, şi prima mea roşeaţă pricinuită de vreo femeie mi-a aprins obrajii.

– Apoi, aşa, vezi bine, făcu Moşu' dintr-o dată îmbunat, privindu-ne pe sub sprâncenele stufoase. Şi nu-l mai strânge aşa, vezi că nu-i place ...

Îmi plăcea? Nici acum nu aş putea spune, dar se pare că mă zbăteam sau poate doar mişcam din cap ca să simt şi să aflu mai multe.

– Bine, bine, îl las, spuse ea sărutându-mă apăsat pe obraji şi se îndreptă spre odaia de oaspeţi, care avea să fie a ei de acum înainte şi unde Buna avea să îi arate unde să îşi pună lucrurile.

A doua zi a început şcoala şi m-a adus de la şcoală ţinându-mă de mână, spre hazul ascuns al colegilor. Părinţii mei erau mutaţi de aproape un an la oraş, în anul

următor urma să plec şi eu după ei, bunicii erau la câmp la lucru, aşa că eu eram toată ziua mai mult de capul meu pe acasă.

Odată ajunşi acasă, mi-am smuls mâna dintr-a ei şi m-am pregătit să fug ca de obicei la joacă, dar Eva m-a oprit.

– Hai mai întâi să îţi arăt ceva, îmi spuse ea şi mă luă de mână, ducându-mă până în odaia ei.

În drum am trecut pe lângă cămară, unde Buna, care tocmai făcuse pită la cuptor, pusese cele şase pâini mari acoperite cu un ştergar. Mirosul de pâine proaspătă l-am simţit mai puternic ca oricând şi m-a urmărit tot timpul cât s-au întâmplat cele ce au urmat. Când am ajuns la ea, Eva a deschis cu gesturi tainice o geantă mare din piele, cu ţinte aurii, cum nu mai văzusem niciodată, şi a scos cel mai mare măr pe care l-am văzut vreodată în viaţa mea. Spre ruşinea mea, acolo în satul din pustietatea dealurilor nu citisem nimic nici de Albă ca Zăpada şi nici de biblica Eva nu auzisem, deşi bunica mă obliga să mă duc în fiecare duminică la biserică, aşa că am luat nevinovat şi plin de bucurie mărul. Era imens, mi se părea că era cât capul meu de mare, de un roşu presărat ici-colo cu puncte aurii, şi dacă îl scuturam tare se auzea cum sunau sâmburii în el de copt ce era.

– Îţi place? m-a întrebat Eva şoptit, deşi eram numai noi doi în toată casa.

– Îmi place, am şoptit eu la rândul meu şi am simţit cum aerul devine mai dens şi mai fierbinte în jurul nostru.

Eva s-a aşezat pe pat şi mi-a făcut semn să mă întind alături.

– Trebuie să stăm în pat puţin, e prea cald acum ca să poţi învăţa sau să te joci. Chiar dacă nu poţi dormi, o să vezi că te ajută ... Uite, o să punem mărul ăsta la căpătâi până ne trezim ...

M-am întins lângă ea cu grijă să nu o ating, dar m-a tras lângă ea şi a spus cuvintele pe care parcă în sinea mea le aşteptam:

– Pune aici capul să vedem dacă auzi cum îmi bate inima ... pe urmă am să o ascult şi eu pe a ta.

Vocea îi devenise dintr-o dată răguşită şi mâinile ei calde şi răcoroase în acelaşi timp mi-au pus capul pe sânii ei. Avea o bluză subţire, roz, dintr-un material mătăsos care aluneca sub urechile mele roşii ca focul. Mâna ei mă mângâia parcă în neştire, am auzit-o

oftând de câteva ori adânc, apoi m-a tras deasupra ei şi m-a strâns dintr-o dată puternic, încât am crezut că mă rupe. Sunete întretăiate care nu erau vorbe şi mie nu îmi spuneau nimic ieşeau de pe buzele ei. Înfricoşat şi curios în acelaşi timp, nu îndrăzneam să fac nimic. Am privit la ea cu coada ochiului: era roşie la faţă, avea ochii închişi şi răsufla adânc. După un timp a început să respire normal şi m-a trimis să îi aduc apă. Când am venit cu cana cu apă, părea că nimic nu se întâmplase şi îşi aşeza liniştită hainele în dulap. A băut cu lăcomie, privindu-mă peste marginea cănii. Când să plec m-a oprit, m-a luat în braţe şi mi-a şoptit:

– Hai să nu spunem la nimeni, vrei?

Văzând ochii mei mari şi nedumeriţi a bufnit-o râsul şi mi-a spus:

– Să nu spunem la nimeni că ţi-am dat un măr aşa de mare. Poate vor şi alţii şi nu am avut decât unul ... Hai, du-te, ne vedem mâine.

Am dat din cap şi am fugit afară. Abia mai târziu, când lecturile mele dezordonate au început cât de cât să se aşeze într-o ordine aproximativă, am putut să compar ceea ce mi se întâmplase cu ceea ce citeam. Mai întâi gândul mi-a fugit la Gulliverul lui Jonathan Swift – când eroul ajunge în ţara uriaşilor, unde „cea mai frumoasă dintre aceste doamne de onoare, o fată zglobie de vreo șaisprezece ani, mă aşeza uneori călare pe unul din sfârcurile sânului ei şi făcea fel de fel de năzbâtii, asupra cărora cititorul mă va ierta că nu stărui prea mult". Nu mai ştiu dacă am citit cartea înainte sau după ceea ce mi se întâmplase. Oricum asta nu prea avea importanţă, pentru că de-a lungul vieţii de atâtea ori am desfăcut întâmplarea în bucăţelele ei alcătuitoare, încât povestea în întregul ei părea să-şi piardă orice legături temporale, rămânând numai imagini disparate pe care eu le încărcam cu noi şi noi tâlcuri. Ce ştiu în mod sigur este că m-a supărat la culme sfiala autorului, care l-a împiedicat să stăruie mai mult tocmai asupra acelor fapte care mi-ar fi luminat şi mie o parte dintre năzbâtiile ce în mod sigur mă aşteptau a doua zi.

A doua lectură care mi-a adus aminte de întâmplarea mea a fost *Mama* de Pearl Buck – când eroina „... îşi desfăcu haina şi aşeză copilul la pieptul tânăr, iar copilul se prinse cu lăcomie de sfârc şi începu să sugă cu toată puterea. Atunci ea, stând acolo şi uitându-se cu atenţie la faţa copilaşului, simţi un nemaipomenit tumult în sânge, îi dădură lacrimile, şi buzele îi rostiră sunete întretăiate care nu erau vorbe". Sunete întretăiate care

nu erau vorbe, când şi de ce le scoate o femeie era întrebarea care mă frământa atunci şi multă vreme nu i-am putut afla un răspuns.

Tot atunci am observat un lucru care mai târziu s-a accentuat până la a mă face să caut în tratatele de psihiatrie să văd dacă nu este cumva manifestarea timpurie a unei boli. În timpul unor evenimente pe care le consideram deosebite, părea că un mare ochi se desprindea din mine şi plutea deasupra mea observându-mă rece şi impersonal, radiografiind totul pentru o ulterioară analiză şi folosinţă literară. Poate că mi se întâmpla asta din cauză că de foarte timpuriu mi-am propus să devin scriitor. Sau poate că am ajuns să doresc să devin scriitor văzând că am la îndemână un instrument de observaţie atât de preţios – era păcat să îl las nefolosit. Consecinţa împinsă la extrem a acestei afirmaţii ar fi că eu niciodată nu aveam să ajung scriitor adevărat deoarece scriam pentru că aveam la îndemână un instrument util scriitorilor, nu pentru că aş fi avut vreo chemare. E ca şi cum un ins foarte obişnuit s-ar face critic literar numai pentru că a primit moştenire o bibliotecă imensă şi ar fi păcat să nu o folosească. Din pricina asta, nu am trăit firesc, ci sub semnul unei mari crispări, pe care cu timpul am învăţat să o maschez în faţa celorlalţi. Spre deosebire de Ionel Teodoreanu, care mărturisea odată că trăia firesc şi nu iscodea niciodată viaţa, nu o pândea vânătoreşte şi nici nu îi dădea caracterul unei experienţe dinadins provocate pentru o ulterioară trebuinţă literară.

Dar să nu divaghez – deşi cu un asemenea subiect are să fie tare greu. În noaptea care a urmat am visat nişte vise atât de tulburi şi de ciudate, încât m-ar fi neliniştit fără îndoială dacă mi le-aş fi putu aminti mai bine. Dar până să vină noaptea cu vălul ei de vise şi de uitare cui să spun ce mi se întâmplase? Aveam un singur prieten mai de doamne-ajută pe atunci. Nelu Valerii (aşa îi spunea tot satul, şi uimirea mea a fost imensă când şi-a făcut buletin şi am văzut că acolo scria negru pe alb Horga Ion) era cu vreo doi, trei ani mai mare ca mine şi avea o grămadă de surori mai mari, care mă strângeau în braţe şi mă drăgosteau de câte ori mergeam pe la el. Era roşcat, avea un ochi mai mare şi unul mai mic, şi obrazul pocit şi brăzdat de cicatrice de când îi explodase în faţă odată, de Paşti, o cutie cu carbid, mai era şi buzat ca un negru şi – cel mai important lucru pentru mine, care trebuia toată ziua să fac lecţii după lecţii – rămăsese repetent un an şi nu prea părea să îi pese de asta. Stătea chiar peste drum de mine şi nu mi-a fost greu să ajung acolo. Mai greu era să dau de el fără să mă vadă surorile lui. O dată, când erau

singure acasă, m-au prins şi m-au încuiat într-o cameră, m-au dezbrăcat în pielea goală şi numai când le-am ameninţat că le spun Moşului mi-au dat drumul. Nu cred că erau normale, iar asta nu mă linişte prea mult acum, când exista riscul să dau iar ochii cu ele. Mai ales că mă simţeam şi eu destul de vinovat: când i-am povestit lui Nelu ce mi-au făcut surorile lui, care deşi erau cu ani buni mai mari ca el îi ştiau de frică, a zis numai atât: „Să vezi tu ce le facem pentru asta!“. La numai trei zile, într-o sâmbătă, am văzut ce avea în gând. Cele trei surori ale lui, era să zic cele trei graţii, pentru că pe cât era Nelu de pocit, pe atât mi se păreau ele de frumoase, îşi puneau în fiecare sâmbătă de vară apă de ploaie la încălzit la soarele fierbinte pe undeva prin spatele grădinii şi atunci când apa se încălzea destul se îmbăiau cu ţipete şi hârjoane tinereşti.

– Mergem să le pândim când se spală! a hotărât el, iar eu am fost de acord, ca şi cum cine ştie ce ispravă am face, deşi prea clar nu îmi era în ce fel plătea una pe alta.

– Cum adică nu pricepi? s-a supărat el când i-am spus. Te-au dezbrăcat ele ca să te vadă în puţa goală, acum le vedem şi noi, şi gata ...

Tot nu îmi era prea lămurit: dacă ele mă dezbrăcaseră pe mine, ce căuta el alături pe post de călăuză? Ba mai mult, îşi luase şi câinele cu el, o namilă roşcată, mare şi flocoasă, cu purtări tare imprevizibile. Oamenii din sat îi ziceau Antonescu, după părul roşu, iar eu îl suspectam că era nebun pentru că tot timpul era pornit să clămpănească după muşte, şi când erau, şi când nu erau. Nelu spunea că-l scăpase în cap pe când era pui şi de aia i se năzărea tot timpul că vede numai muşte în jurul lui. Ne-am aşezat după nişte rânduri de cucuruz, urmând să ne apropiem când ele aveau să se dezbrace, şi ne-am pus pe aşteptat. Au venit într-un târziu, când atât eu, cât şi câinele ne pierduserăm de mult răbdarea şi tocmai ne pregăteam să plecăm. S-au dezbrăcat repede şi, până să ne apropiem noi, ele bâldâbâc! în hârdăul uriaş cu apă încălzită, astfel că nu am văzut decât nişte pete albe străfulgerând prin faţa noastră.

– Du-te ascunde-le hainele! O să le vedem mai bine atunci când ies să şi le caute, mi-a spus Nelu – şi abia acum, peste ani, îmi dau seama că aproape toate prostiile pe care le-am făcut câtă vreme l-am avut în preajma mea au fost numai şi numai la îndemnul lui.

Am ieşit din cucuruz furişându-mă şi am început să strâng cămăşile şi fustele fetelor. Toate ar fi ieşit poate după gândurile noastre dacă nu s-ar fi luat după mine şi

zăpăcitul ăla de câine care a început să strângă şi el haine alături de mine, crezând că e un fel de joacă. Ba, după ce am terminat de strâns, când să fug cu ele, a încercat să mi le smulgă din mână şi când a văzut că nu le las a început să mă latre de mama focului. Cum au ieşit fetele din butoiul uriaş şi când au pus mâna pe mine nu ştiu. Oricum au făcut-o cu iuţeală de rândunică repezită în zbor peste biata gâză, astfel că în numai câteva clipe m-au dezbrăcat şi m-au băgat lângă ele în butoi, în timp ce potaia aia nebună lătra de mama focului pe lângă noi de parcă ar fi vrut şi ea să intre în apă. Am apucat doar să-l mai zăresc pe Nelu cum se pierdea printre rândurile de cucuruz – el întotdeauna ştia cum să iasă din situaţiile încâlcite –, apoi totul a început să se amestece în mintea mea şi chiar mai târziu când mă gândeam la întâmplare tot nu se limpezea deloc. Mă ţineau strâns între ele şi cică mă spălau, dar de fapt numai se jucau cu mine; când una, când alta mă atingea între picioare, făcându-mă să mă trag înapoi, unde dădeam de alta. Cele două mai mari păreau că se joacă cu mine de parcă eram o păpuşă, dar cea mai mică, Liviuţa, de care îmi plăcea în taină că avea ochi verzi şi părul bălai, părea hotărâtă ca atunci când ajungeam la ea să nu-mi mai dea drumul. Mai târziu mi s-a părut că ceea ce mi se întâmplase mie era scena de trei ori multiplicată din *Călătoriile lui Gulliver* atunci când femela de yahoo îl îmbrăţişează cu forţa pe Gulliver pe când face baie în apa râului. Cu mica diferenţă pe care trebuie să o fac că mie nici pe departe îmbrățișările nu-mi stârneau atâta scârbă. Dar de urlat se pare că urlam în toată regula, astfel că, tocmai când Liviuţa mă prinsese mai bine între picioarele ei alunecoase şi mă întorsese cu faţa spre ea hotărâtă să nu îmi mai dea drumul, iar sufletul meu părea că se topeşte, alunecă, dispare şi se transformă în baloanele de săpun care pluteau deasupra apei, un cearşaf greu şi ud s-a pornit să lovească fără alegere peste capetele noastre. Era tuşa Valera, bunica şchioapă a fetelor şi a lui Nelu, care spăla rufele undeva mai departe, lângă casă, şi a venit speriată de chiuiturile fetelor şi de urletele mele. Se vede treaba că nu auzise de pilda lui Solomon, care spunea că o mustrare îl pătrunde mai mult pe omul deştept decât o sută de lovituri pe cel nebun, sau poate că auzise, dar îi păream mai mult nebuni decât deştepţi, aşa că lăsa să cadă peste noi fără alegere lovituri dese şi iuţi. Ca şi fratele lor, fetele s-au fofilat şi au fugit pe sub droaia de lovituri, iar tuşa Valera abia după ce le-a fugărit un timp prin cucuruzi s-a întors şi spre mine, care mă pierdusem cu totul printre clăbucii din butoi. A ridicat cearşaful să mă croiască, şi văzându-i ochii furioşi, fiindcă tot veni vorba

de Solomon, mi-am adus aminte că o dată spusese că mai bine să întâlneşti o ursoaică jefuită de puii ei decât un nebun în timpul nebuniei lui. Oare ce avea cu mine: era nebună? Nu vedea că eu eram nevinovat? Profitând de o clipă de ezitare din partea ei, m-am căţărat cu greu peste margine, fiindcă alunecam mereu înapoi în butoi, şi am început să mă uit după hainele mele sub loviturile ei plescăitoare, care usturau ca naiba. Loviturile deveneau tot mai slabe, mă gândeam că poate şi-a dat şi ea seama cine era adevăratul vinovat, până am văzut că se uita ţintă între picioarele mele, unde se ivise un castravecior mic, sumeţit de sub clăbucii care alunecau de pe el ca şi cum le-ar fi fost scârbă.

– Ptiu, drace! şopti tuşa Valera privind ţintă spre chestia aia, de care eu habar nu aveam că s-ar fi aflat acolo. Doamne, bine că am venit la vreme, altfel cine ştie ce se mai întâmpla, lăsa dracului vreuna borţoasă.

Şi-a făcut câteva cruci mărunte şi mi-a zis:

– Du-te, mă copile, în treabă-ţi, că dacă te mai prind o dată la fetele mele să ştii că te spun la popa să-ţi taie puţa.

Cum între timp, dojenită fiind, puţa pleca singură, de bună voie, capul în jos, mi-am înhăţat hainele şi am tulit-o prin cucuruz, îmbrăcându-mă din mers, aducându-mi aminte numai arareori de întâmplare, abia când mi se întâmpla să citesc în vreun vechi ucaz domnesc despre pricini asemănătoare, cu vinovaţi care „dacă vor strica fătăciunea unei fete se vor pedepsi prin tăierea scârbavnicului mădular şi aruncarea lui la reţe!“. Nu prea ştiam eu bine ce stricasem şi ce nu prin butoiul plin cu clăbuci, dar un timp m-am ferit ca dracul de tămâie să mă mai duc prin ograda plină de raţe a tuşii Valera, ca unul care se ştia cu musca pe căciulă. Lui Nelu oricum nu-i păsa nici cât negru sub unghie de întâmplare, de parcă şi uitase de ea, surorilor lui nici atât, pentru că de câte ori mă vedeau chicoteau ca proastele, iar dacă nu era nimeni prin preajmă se prefăceau că se reped la mine să mă prindă. Cu tuşa Valera a fost mai greu şi a trebuit un timp să o ocolesc, dar apoi, cum totul se uită, am uitat şi noi ce a fost şi nu am mai vorbit niciodată despre asta, ca şi cum nu ar fi fost.

*

M-am uitat printre scândurile gardului şi în curte am văzut-o numai pe tuşa Valera cum umbla şchiopătând de colo-colo şi dând de mâncare la orătănii. Printre care erau şi multe raţe, că tot veni vorba. Privind cu grijă în toate părţile, am intrat în curte şi am aflat de la ea cu chiu, cu vai că Nelu plecase la pescuit la Baltă. Satul avea o singură baltă, unde vară după vară mergeam, toţi copiii, la pescuit. Printre trestii care creşteau gata gălbejite şi buruieni putrezite înainte de vreme, eu nu văzusem niciodată decât broaşte şi mormoloci, dar erau unii care se jurau cu mâna pe inimă că văzuseră sau chiar prinseseră peşti uite aşa de mari – şi arătau cam cât latul palmei. Dar întotdeauna apărea câte ceva. Ba o mâţă, ba o pasăre care îl lăsa pe norocos fără peşte. Dar fusese atâta de mare.

Am ajuns tot într-o fugă la Baltă, unde copiii suflecaţi până la genunchi se bălăceau în noroiul călduţ de la marginea apei pipăind cu degetele de la picioare fundul bălţii, doar-doar or prinde peştele mult aşteptat. Numai Nelu era în mijlocul bălţii şi ţinea în mână un peşte abia mai mare ca un mormoloc, care se zbătea cu mişcări leneşe. Îl ţinea în mână şi se uita la el lung, iar ceilalţi copii când l-au văzut s-au adunat în jurul lui într-o tăcere respectuoasă. Am crezut o clipă că va întreba peştele la fel ca Santiago al lui Hemingway, din *Bătrânul şi marea*: „Cum te mai simţi, măi peşte?“. Dar în loc de asta l-a pupat pe bot şi l-a aruncat înapoi în apa mocirloasă, în strigătele de disperare ale celorlalţi care s-au repezit buluc după el. L-am strigat din mijlocul gloatei şi, după ce l-am dus după nişte trestii să fim feriţi de ochii celorlalţi, i-am spus cu sufletul la gură ce mi se întâmplase. A făcut ochii mari şi a strigat:

– Bă, să ştii că asta vrea să o futezi!

M-am strâmbat la el şi mi-am pipăit falca. Singura dată când am spus cuvântul ăsta în preajma Bunei mele am luat o scatoalcă peste bot, tocmai de la ea, care nu mă bătea niciodată, aşa că nu îmi venea prea la îndemână să-l aud iar strigat în gura mare în preajma mea.

– Tu nu auzi că nu vrea decât să-i ascult inima? am spus eu. Ce tot visezi tu acolo?

– Du-te, mă, de aici, făcu el aprins la faţă. Ce, tu eşti doctor să-i asculţi inima? Vrea s-o futezi.

– Cum s-o ... futez, mă? am întrebat eu mai mult în şoaptă.

Crescut la ţară, vedeam destul de des vierii şi taurul comunal cum îşi făceau datoria. Dar alea erau animale, nu? La oameni nu se putea întâmpla aşa ceva oricât încerca să mă convingă Nelu, care îşi prinsese toamna trecută una dintre surori că făcea şi ea aşa ceva.

– Cum făcea, mă? am întrebat eu atunci neîncrezător.

– Aşa bine, mă! Cum face vaca cu taurul, ce naiba, nu ai văzut?

Tot el mă dusese şi la padocul taurului comunal şi privise roşu la faţă cu taurul încăleca câteva vite.

– Şi sora ta cum a făcut? Cu taurul? am întrebat eu nedumerit.

– Cu taurul pe dracu'! Cum să facă, mă, cu taurul, eşti prost?! Era cu un băiat, da' să vezi tu ce-l bat când îl prind ...

Şi a plecat fără să mă lămurească, şi nici eu nu l-am mai întrebat, bucuros fiind, fără să ştiu prea bine de ce, că cea cu pricina nu era Liviuţa, de care îmi plăcea mie în taină.

Puţin mai târziu am întrebat-o pe Buna şi când m-a pocnit scurt am înţeles că este un subiect pe care era mai bine să nu-l abordez în preajma celor mari. Aşa că am rămas tare nelămurit. Nelu se dusese la baltă să-şi spele picioarele. Era gânditor şi se vede treaba că cocea ceva, în timp ce eu stăteam cât mai departe de malul mocirlos. Eram încălţat cu sandale – eram numai eu şi nepotul popii care purtam aşa ceva – şi bucurii mărunte ca pipăitul mocirlei cu picioarele goale în căutarea peştilor îmi erau interzise.

Nelu terminase cu bălăceala şi am pornit-o spre sat. Privi în spate, apoi în jur şi pe urmă se apropie de mine. Ochiul mai mare i se făcuse şi mai mare, iar cel mic i se micşorase cu totul. Părul roşcat îi stătea zburlit în toate părţile şi bucăţele de noroi uscat îi rămăseseră prin păr. Mai târziu, când am citit despre satiri, mi-am imaginat că aşa trebuia să arate.

– Uite cum facem, spuse el şoptit, privind iute în toate părţile. Tu nu pricepi încă ce şi cum ... da' eu ştii că am prins-o pe soră-mea mai mare în fân cu unu', am văzut cum se face ... Acum, când te duci acasă ridică oblonul din spate, dinspre grădină ... ăla de sub

nuc, că acolo e umbră deasă şi nu mă văd în lumină dacă mă uit de afară. Eu vă pândesc mâine şi dacă văd ce şi cum mă lămuresc şi îţi spun şi ţie ce să mai faci mai departe.

Minte brici la Nelu ăsta, mai ales dacă nu era vorba de şcoală.

Când am ajuns în faţa porţii ne-am despărţit. Eva era rezemată de poartă şi stătea de vorbă cu Viorel, şeful de post. Acesta – înalt, subţire, cu uniforma albastră venindu-i ca turnată – îi vorbea întruna. Am dat să mă strecor pe lângă ei în curte, dar Eva m-a prins de mână şi m-a strâns la piept făcându-mă să-i simt iar rotunjimile:

– Uite! i-a spus ea lui Viorel, eu pe el îl iubesc.

Mă strângea aşa de tare, că am simţit că nu mai am aer. M-am zbătut să scap. Mi-a dat drumul într-un târziu, dar mă ţinea de mână.

– Lui nu-i place, dar eu pe el îl iubesc!

Şeful de post îşi aşeză mai bine chipiul pe cap şi spuse:

– Încearcă cu mine! Poate mie îmi place.

Mi-am smucit mâna şi nu am mai auzit ce i-a răspuns. Am fugit în camera ei şi, pândind să nu vină şi să mă vadă, am ridicat puţin oblonul, care era de obicei lăsat de tot să fie semiîntuneric şi să se păstreze răcoare.

A doua zi abia am aşteptat să se termine orele. M-a adus tot de mână până acasă şi mi se părea că drumul nu se mai termină. De câteva ori, întorcând capul, l-am văzut pe Nelu cum îmi făcea semn cu ochiul. Am ajuns acasă, m-am dus să-mi las ghiozdanul şi am aşteptat să mă cheme iar. În aşteptare mi-am scos cărţile şi caietele. Apoi le-am aşezat iar în ghiozdan şi mă gândeam la măr. „Poate nu mai are niciunul să-mi dea, şi atunci nu mă mai cheamă!“ L-am luat în mână şi l-am mirosit, şi aşa m-a găsit ea când a venit după mine. A zâmbit când m-a văzut cu el în mână şi s-a apropiat încet de mine:

– De ce nu l-ai mâncat? Ţi l-am dat ca să-l mănânci…

Am ridicat din umeri:

– Nu ştiu! E prea frumos. Parcă mi-e milă de el.

M-a luat de mână şi m-a tras după ea în odaia ei, iar mărul a căzut uitat pe jos.

– Nu trebuie să-ţi fie milă de ele. Merele sunt ca să fie mâncate ... – sau poate a zis muşcate ... deja sângele îmi bubuia în urechi şi vorbele ei le auzeam ca de la o mare depărtare.

S-a aşezat în pat şi m-a tras lângă ea. Eu m-am aşezat ruşinat pe marginea patului şi mi se părea că zăresc la fereastră ochiul mare şi roşu, ca de ciclop, al lui Nelu.

Eva şoptea ceva, dar fie că vorbea ea prea încet, fie îmi vâjâiau mie urechile prea tare, că nu înţelegeam nimic din ce spunea. Mi-a luat iar capul şi mi l-a aşezat pe sânii ei, în timp ce cu mâinile mă mângâia peste tot. Bluza roz i s-a descheiat şi un sân i-a ieşit afară. O descheiasem eu? O descheiase ea? Mai era cineva nevăzut cu noi care ne ajuta, sau ochiul de ciclop al lui Nelu făcuse asta? Sânul părea la fel de mare şi de tare ca mărul pe care mi-l dăduse ea mai devreme şi mi se părea că avea culoarea şi mirosul unei piersici pârguite. Sfârcul tare şi obraznic privea în sus spre mine.

– Răule, mi-a spus ea răguşit. De ce l-ai scos afară? Acum să faci bine să îl pui înapoi.

Aflând până la urmă cine era vinovatul, am apucat ca în vis globul palpitând de viaţă şi am încercat să îl bag înapoi în bluză. Mătasea aluneca, nasturii se descheiaseră toţi şi oricât îl aşezam nu voia să stea, ba acum ieşise şi celălalt. Ea doar stătea pe spate cu ochii închişi şi nu mă ajuta deloc. Era roşie la faţă şi respira tot mai greu.

– Merele trebuie muşcate, mi s-a părut că o aud şoptind

Şi m-a luat de după cap aşa cum ai lua un căţelandru neştiutor când îl înveţi prima dată să bea apă, îndesându-mi apoi gura în unul dintre ei. Fără să vreau am muşcat uşor, şi am auzit-o scâncind, apoi gemând, făcându-mă să cred că o durea. Mi-am ridicat capul, dar mi l-a apăsat înapoi. Unul dintre picioarele ei lungi m-a prins şi m-a tras deasupra ei, strângându-mă şi frământându-mă cu el. După un timp care mi s-a părut că nu se mai termina, a rămas liniştită pe spate, respirând greu. Mi-a acoperit faţa cu sărutări şi m-a împins jos din pat:

– Ai fost rău, ai fost foarte rău. Să nu spui la nimeni, ai auzit?

Am plecat ca din puşcă şi am fugit în spatele casei, unde l-am găsit pe Nelu sprijinit de nuc şi privindu-mă năuc. Era roşu la faţă şi mă privea holbat în timp ce îmi vorbea şuierând şoptit:

– Bă, nu fi prost, asta vrea să o futezi. Am văzut acum şi îţi pot spune sigur. Nu pierde timpul, că te lasă şi îşi găseşte altul. Ai văzut ce uşor e! Fă ca taurul.

Îmi stătea pe limbă să îl întreb ce şi cum, pentru că ce văzusem la padoc că le făcea taurul vacilor nu mă lămurise absolut deloc. Cel care venea cu vaca o lega de un

gard şi taurul se apropia greoi pe la spatele ei şi o încăleca. Eu cum ar fi trebuit să fac? În noaptea aia am avut şi primul meu vis erotic, în care mă plimbam de-a lungul satului cu învăţătoarea legată de gât cu o sfoară lungă şi o duceam la padoc. Noroc că visul s-a terminat înainte de a ajunge, altfel cine ştie ce dracu' mai ajungeam să fac acolo cu ea, în nepriceperea mea.

„Am să îl întreb mâine", mi-am promis eu, dar nu a mai fost nevoie, pentru că a doua zi după ore învăţătoarea mi-a spus să mă duc singur acasă, că ea are treabă, trebuie să îl ajute pe şeful de post să linieze nişte tabele, şi că pot să mă duc la joacă.

– Liniază pe dracu', a spus Nelu când i-am povestit. Să vezi că ţi-o fute ază ăsta.

După părerea lui şi după câte văzuse el, Eva era de acum a mea şi aveam toate drepturile asupra ei. Când am ajuns acasă m-a tras mai mult împotriva voinţei mele în spatele casei, la geam. Făcusem treabă bună. Oblonul era numai atâta mişcat cât să ne îngăduie să privim nestingheriţi înăuntru. Eva era cu spatele la noi, la masă, şi chiar trăgea linii pe nişte foi de hârtie. Începusem să mă plictisesc şi să trag de Nelu să plecăm, dar ăsta nu voia să se dea dus.

– Stai până vine şefu' de post să vedem dacă face şi cu el la fel ca şi cu tine.

Minutele au început să se scurgă încet unul după altul până într-un târziu când am auzit poarta scârţâind şi şeful de post a intrat în casă. Un timp au stat la masă şi au liniat liniştiţi ce începuse ea, dar mâinile li se atingeau tot timpul şi după un timp ea s-a dus la pat, de sub care şi-a scos geanta de piele, de unde a scos încă un măr şi i l-a dat. Trădătoarea, şi mie care îmi spusese că nu mai avea niciunul! El l-a pus deoparte şi a trântit-o pe pat, apoi a început să tragă de hainele ei, apoi de ale lui, şi în numai câteva clipe au fost amândoi dezbrăcaţi. Un timp ea a părut să se împotrivească zgâriindu-l pe faţă, apoi el a prins-o mai bine şi i-a strigat:

– Eva, astâmpără-te! – şi ea s-a muiat dintr-o dată făcându-se mică sub el.

Lângă mine Nelu scotea gemete sacadate de parcă el era cel pe care îl călărea şeful de post, iar pe mine mă lua nu ştiu de ce cu ameţeală. Într-un târziu, după ce ăia doi au plecat, m-am sprijinit de nuc şi Nelu mi-a strigat depărtându-se:

– Ai văzut, bă, că ţi-a futat-o? Acu' du-te şi spală-te pe faţă cu apă rece, că ţi s-a făcut rău.

M-au găsit spre seară, galben la faţă şi clănţănind ca de friguri, sprijinit de nuc. Buna mi-a făcut ceai de rostopască să-mi ia gălbeneala din obraji, apoi au chemat şi o vecină care se pricepea la descântat şi în cele din urmă au trimis după părintele Iftode să-mi citească din cartea sfântă. A rămas alături de mine până mi-am revenit cu totul, noaptea târziu, şi când a plecat a lăsat Biblia pe pat lângă pernă şi mi-a spus:

– Să ai grijă de ea. Şi când ţi-o fi greu să dea Domnul să găseşti sprijin în slovele ei sfinte. Şi nu uita că poate calea duhovnicească e răspunsul la ce te frământă…

Am dormit cu bătrâna şi scorojita Biblie în mână, apoi m-am obişnuit să dorm cu ea sub pernă. După atâţia ani, încă o mai am: foile abia i se mai ţin, literele abia i se mai văd, dar uneori am impresia că forţe nevăzute au hotărât încă dinainte de mă naşte ce anume voi face eu în timpul vieţii. Uneori aveam impresia că întâmplările trecute şi viitoare ale vieţii mele sunt prinse acolo, între cuvintele misterioase din care nu înţelegeam nici jumătate. Cum să dezleg înţelesul a ceea ce spune acolo despre mine a fost grija mea de căpătâi din anii care au urmat.

*

– Vi s-a făcut rău, domnule? Poate ar trebui să vă spălaţi pe faţă cu puţină apă rece!

Fata cu fâşul roz lăsase covrigii înapoi în cutie şi mă privea îngrijorată. Mă sprijinisem de zid fără să ştiu când, iar la picioarele mele fluturau luate de vânt foile manuscrisului.

– Lasă-l, Eva, că poate e beat, îi spuse băiatul înalt de lângă ea şi, dintr-o dată, fetele de pe stâlpi ajunseră jos lângă miliţieni; aceştia îşi băgară inutilele carnetele de partid în buzunar şi începură să se descheie la pantaloni.

*

Am mai ajuns în Ocniţa abia în vara anului 2005, la zece ani după ce vândusem pământurile Moşului. În buzunar pipăiam scrisoarea prin care mătuşă-mea mă chema în Australia şi cartonul tare şi lucios al biletului de avion. De undeva de peste dealurile care înconjurau satul, nori negri păreau că se pregătesc de ploaie. Maşina care mă adusese mă lăsase lângă biserică, şi când am coborât i-am spus şoferului că într-o oră mă întorc. Sau poate două, am adăugat eu depărtându-mă, oricum îl plătisem pentru toată ziua. Casele erau pustii, ici-colo câte o babă sau un moş pe care nu-i cunoşteam, de parcă nu aş fi copilărit acolo cu ei, stăteau pe scările cerdacului sprijiniţi de uşori de parcă aşteptau pe cineva care să-i ia şi să-i ducă în tăcere dincolo. Nu mă mai cunoştea nimeni; am trecut pe lângă casa în care copilărisem şi părea că nici ea nu mă recunoştea. Mă aşteptam ca de undeva să mă latre Antonescu, câinele nebun al lui Nelu, dar nimeni nu m-a stânjenit în scurta mea preumblare prin sat. Părea că mă plimbam printr-una dintre aşezările–fantomă din vestul sălbatic, părăsită de toţi locuitorii după ce aurul din preajma ei se terminase. La cimitir, lângă crucile lui Moşu şi Buna, care păreau că se înclină una spre alta sprijinindu-se, mi-am adus aminte că ar trebui să le refac. Sau poate că era mai bine să le las aşa. Am aprins câte o lumânare pe cele două morminte, am scos o sticlă mică cu palincă şi am turnat câteva picături. Ar fi trebuit să spun câteva vorbe, dar am lăsat numai gândurile să-mi zboare spre cei doi pe care i-am iubit mai mult decât pe oricine altcineva pe lume. Am băut din palinca tare şi mi-au dat lacrimile. Nu sunt obişnuit cu băutura şi nici cu momentele de duioşie.

– Să-ţi mai dau un pic, Moşule, fără să ne vadă Buna? am întrebat.

Am mai băut o gură, iar restul l-am turnat pe lângă crucea Moşului meu, în timp ce un hohot de plâns m-a înecat eliberator. Cu ochii în lacrimi pentru Buna, am strâns un buchet de trandafiri tremurători, am spălat cu grijă sticla să nu-i miroasă a ţuică şi i l-am aşezat lângă cruce, apoi am coborât în sat. Multă vreme am simţit că sufletul mi-a rămas acolo, îngenuncheat lângă crucile acoperite de muşchi verzui.

Povestire din volumul « *Sapte flori erotice* » sub tipar la editura Vremea.